

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΝ MICHAEL KIMBLE σύντροφο αιχμάλωτο στις ΗΠΑ από το 1986

Ο Μάικλ Κιμπλ έχει μια μακρά ιστορία αγώνων κατά της εξουσίας του εγκλεισμού, τόσο σε ατομικό όσο και σε συλλογικό επίπεδο, και εξακολουθεί να μάχεται ενάντια στην καταναγκαστική εργασία εντός των τειχών στο πλαίσιο του δικτύου Free Alabama Movement (FAM), μιας συλλογικότητας κρατουμένων σε διάφορες φυλακές της Αλαμπάμα. Ο σκοπός του FAM είναι να επιφέρει αλλαγή στις συνθήκες των φυλακών της Αλαμπάμα. Δεν υπάρχει επικεφαλής ή πρόεδρος ή κάποιος ηγέτης του FAM, σε αντίθεση με ό,τι συνηθίζεται σε αντίστοιχες κινήσεις εντός των φυλακών. Επίσης, το δίκτυο δεν αυτοπροσδιορίζεται ως αναρχικό ή αντεξουσιαστικό, διότι σε αυτό συμμετέχουν κρατούμενοι όλων των πεποιθήσεων. Τον Γενάρη του 2014 το FAM κάλεσε τους κρατούμενους να κηρύξουν αποχή από τα μεροκάματα. Δεν μπήκαν όλοι οι φυλακισμένοι στην απεργία, ωστόσο πήραν ενεργά μέρος αρκετοί κρατούμενοι από τις φυλακές υψίστης ασφαλείας Χόλμαν και Σαιντ Κλαϊρ, διεκδικώντας, μεταξύ άλλων, υψηλότερα μεροκάματα για όλους τους εργάτες της βιομηχανίας των φυλακών, όπως και αλλαγή στο σύστημα αναστολών. Αυτή η αποχή από τα μεροκάματα κράτησε μισό μήνα, βρίσκοντας στήριξη σε κάποιες άλλες φυλακές, αλλά και στους δρόμους των πόλεων της Αλαμπάμα. Την έναρξη της απεργίας κήρυξαν πρώτοι όσοι εργάζονταν στην κουζίνα. Λόγω της άρνησής τους να δουλέψουν, οι ανθρωποφύλακες κατέληξαν να μαγειρεύουν και να σερβίρουν αυτοί τους κρατούμενους.

Στις αρχές του 2015 έγιναν ορισμένες άμεσες δράσεις σε φυλακές της Αλαμπάμα. Στις 8 Γενάρη ένας κρατούμενος στη φυλακή υψίστης ασφαλείας Χόλμαν μαχαίρωσε και περιποιήθηκε με κλοτσίδα δυο ανθρωποφύλακες.

Την 1 Μάρτη ένας κρατούμενος δραπέτευσε απ' τη φυλακή Χόλμαν, αλλά πιάστηκε στη συνέχεια. Την ίδια μέρα, στη φυλακή υψίστης ασφαλείας Σαιντ Κλαϊρ ένας κρατούμενος κατέβηκε σε αποχή από τα μεροκάματα, στο πλαίσιο νέου καλέσματος από το Free Alabama Movement.

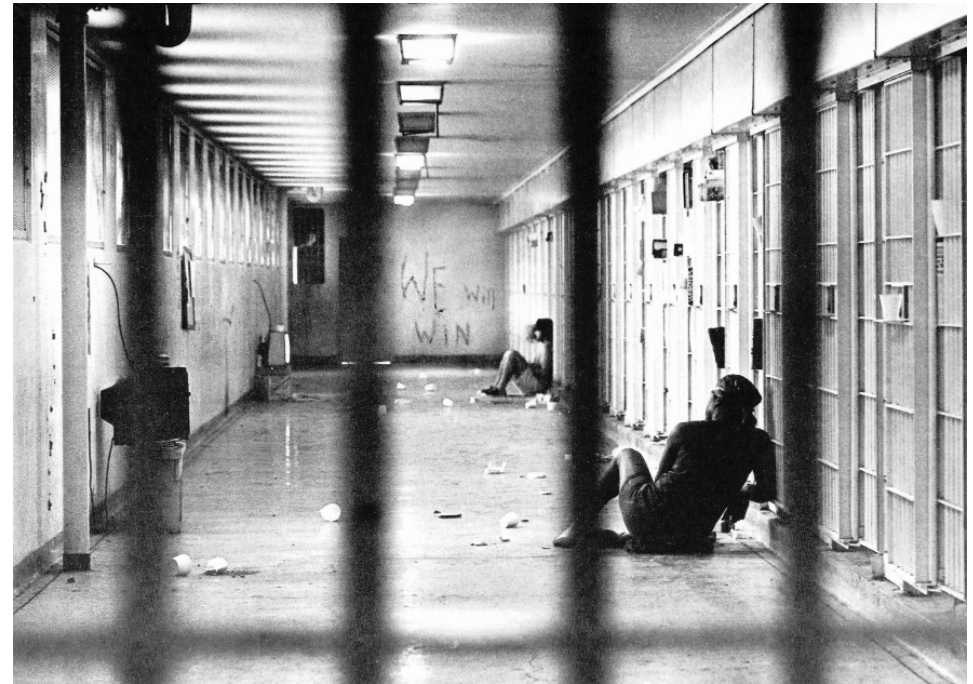
Ο Μάικλ Κιμπλ, όντας σε απομόνωση, στήριξε την κινητοποίηση κατεβαίνοντας σε συμβολική απεργία πείνας.

Γραπτά του Μάικλ, στ' αγγλικά, βρίσκονται εδώ: anarchylive.noblogs.org
Μεταφράσεις στα ελληνικά εδώ: gr.contrainfo.espinet.net/tag/μáικλ-κιμπλ

Διεύθυνση αλληλογραφίας:

Michael Kimble #138017

3700 Holman Unit, Atmore, AL 36503 (USA/ΗΠΑ)

Ο Μάικλ Κιμπλ είναι ένας 50χρονος μαύρος ομοφυλόφιλος αναρχικός, που εκτίει ποινή ισόβιας κάθειρξης για τη θανάτωση ενός λευκού ομοφοβικού ρατσιστή μισαλλόδοξου. Βρίσκεται αιχμάλωτος στη φυλακή υψίστης ασφαλείας Χόλμαν στην Αλαμπάμα – εκεί όπου λαμβάνει χώρα η νομιμοποιημένη δολοφονία (θανατική ποινή) από το κράτος. Έχει εκτίσει 29 έτη και αναμένει να εξεταστεί πάλι η υφ' όρων αποφυλάκισής του τον Δεκέμβρη του 2015, ύστερα από απανωτές απορρίψεις. Κατά την πρώτη περίοδο του εγκλεισμού του ενστερνίστηκε τον κομμουνισμό, τον οποίο τελικά εγκατάλειψε λόγω της αυταρχικής του δομής, και έγινε αναρχικός μερικά χρόνια αργότερα. Όπως λέει ο ίδιος ο Μάικλ, ο αναρχισμός δεν αφορά την οικοδόμηση μιας ιεραρχικής δομής για την απελευθέρωση κάπου στο μακρινό μέλλον, αλλά το να ζεις τη ζωή σου, ΤΩΡΑ, με τρόπο απελευθερωτικό.

Λόγια του μακροχρόνια φυλακισμένου αναρχικού Μάικλ Κιμπλ

«Είναι κόλαση να 'σαι στη φυλακή, κι είναι ιδιαίτερα δύσκολο για όσους ανθρώπους από μας αυτοπροσδιορίζονται ως γκέι, κουίρ ή μη συμμορφωμένοι προς το φύλο. Η φυλακή είναι φασισμός με κοντινό πλάνο σε τρισδιάστατη εικόνα. Είναι επίσης ένα σούπερ-μάτσο περιβάλλον όπου ο καθένας φοράει μια μάσκα προκειμένου να επιβιώσει. Ο φόβος, η απάθεια, η απελπισία, η κατάθλιψη και η βία βασιλεύουν μακράν. Περίπου όπως συμβαίνει στην κοινωνία. Ωστόσο, παρ' όλη την ασχήμια, έχει απομείνει λίγη ανθρωπιά...»

/μια μέρα στη ζωή μου.

Αυτή είναι μια τυπική μέρα για μένα. Δεν έχω δουλειά αφού καμιά δεν είναι διαθέσιμη, ούτε κι υπάρχει κάποιο σχολείο κατάρτισης ή ακαδημαϊκά μαθήματα. Είναι τρεις τα ξημερώματα. Ξυπνάω στ' άκουσμα του φύλακα μες στον κοιτώνα που γκαρίζει «Ετοιμαστείτε για μάσα». Αυτό είναι το ξεκίνημα της μέρας μου, κι ακούω αγριοφωνάρες δεσμοφυλάκων σε όλη τη διάρκειά της. Σέρνω το κορμί μου και σηκώνομαι απ' την τάβλα μου, που 'χει ένα στρώμα τρεισήμισι ιντσών της κακιάς ώρας. Ξυπνάνε κι άλλοι κρατούμενοι και παίρνουν το δρόμο τους προς τους νιπτήρες και τις τουαλέτες. Βρίσκομαι σ' έναν κοιτώνα 114 κρατούμενων, όπου μοιραζόμαστε όλους κι όλους έξι νιπτήρες και έξι καμπινέδες. Σχηματίζεται ουρά για τη χρήση των νιπτήρων και των καμπινέδων. Για καλή μου τύχη, πετυχαίνω με τη μία νιπτήρα που δεν είναι κατειλημμένος, βουρτσίζω τα δόντια μου και πλένω τα μούτρα μου. Δεν παίζει καθρέφτης. Επιστρέφω στο χώρο όπου κοιμάμαι, που είμαι αναγκασμένος να μοιράζομαι μ' έναν άλλον κρατούμενο (λόγω υπερπληθυσμού), και φοράω (μόνο ένα άτομο τη φορά μπορεί να ντυθεί στο μικροσκοπικό χώρο) την ολόλευκη στολή που 'χει διανείμει το Σωφρονιστικό Τμήμα της Αλαμπάμα (ADOC) σ' όλους τους κρατούμενους. Κοντοστέκομαι μέχρι ν' ανοίξει η πόρτα του κοιτώνα, πράγμα που σηματοδοτεί ότι είναι έτοιμο το πρόγευμα. Έχει πάει τέσσερις στο περίπου. Βαδίζω κατά την αίθουσα όπου οι τοίχοι είναι βαμμένοι μ' ένα καταθλιπτικό, κρεμώδες και κίτρινο χρώμα, χώρια τα γκριζα σίδερα. Οι φύλακες με τις γουρουνόφατσές τους έχουν πάρει πόστα κατά μήκος της αίθουσας. «Βάλε από μέσα τη φανέλα σου, για να δω το βραχιολάκι στον καρπό σου, τράβα ξυρίσου» – στο δρόμο μου για την κουζίνα, αυτό είναι το ρεφρέν που ακούω μονίμως να λένε σε διάφορους κρατούμενους τα χοιρινά όσο πηγαиноέρχονται πάνω κάτω στην αίθουσα. Τώρα είμαι στην ουρά του σερβιρίσματος.

/πού πάμε από εδώ και μπρος.

Τους τελευταίους μήνες διαβάζω και αναλύω το ραγδαία αναπτυσσόμενο κίνημα μετά τους ξεσηκωμούς στο Φέργκιουσον και στο Ωκλαντ, καθώς και σ' άλλα μέρη όπου ξεπετάγονται αντιπατασικές διαδηλώσεις. Δεν ισχυρίζομαι πως έχω όλες τις απαντήσεις, θέλω απλώς να δεχτείτε το παρόν ως συνεισφορά στην εξέλιξη της αναρχικής στρατηγικής. Πιστεύω πως όλα τα παλιά μοντέλα για τον ερχομό της επανάστασης είναι παρωχημένα σε μεγάλο βαθμό και πως η άτυπη οργάνωση που φαίνεται ν' αναπτύσσεται είναι η ορθή στρατηγική, θα 'θελα όμως να επισημάνω πως χρειαζόμαστε να θέσουμε μερικούς συγκεκριμένους στόχους, μακροπρόθεσμους και βραχυπρόθεσμους. Ο μακροπρόθεσμος στόχος μας είναι φυσικά η συντριβή του κράτους, έτσι ώστε να μπορέσουμε ν' αγωνιστούμε για την οικοδόμηση νέων κοινωνικών σχέσεων, χωρίς μια ιεραρχική, καπιταλιστική κοινωνία.

Οι μακροπρόθεσμοι στόχοι μας δεν μας απαλλάσσουν απ' το να το κάνουμε αυτό τώρα, εν μέσω του αγώνα. Στην πραγματικότητα, αυτό είναι ακριβώς που θα 'πρεπε να κάνουμε αυτή τη στιγμή, όσο καίνε οι φλόγες της συλλογικής οργής. Λέμε βέβαια πως δεν ξέρουμε πώς θα μοιάζει η αλλαγή. Προφανώς και δεν ξέρουμε. Δεν είμαστε μάντεις, αλλά η ιδέα είναι να την κάνουμε να μοιάζει όπως επιθυμούμε. Τίποτα δεν είναι εγγυημένο, αλλά σάμπως έχουμε την πολυτέλεια να εξακολουθούμε να επιτρέπουμε σε άλλους να εξελίσσουν την αλλαγή που εκείνοι επιθυμούν; Αν όχι, τότε κομμάτι της κοινωνικής στρατηγικής μας θα πρέπει να 'ναι το πρόταγμα του δικού μας οράματος για την αλλαγή που επιθυμούμε.

Όσο οι φλόγες της εξέγερσης συνεχίζουν να καίνε, πολλοί εξεγερμένοι θα βρεθούν πίσω απ' τα τείχη ή στην παρανομία. Μην ξεχνάτε πως η επανάσταση έχει τεθεί εκτός νόμου, είναι παράνομη. Επομένως, η φροντίδα κι η ασφάλεια συντρόφων που βρίσκονται σε αυτές τις καταστάσεις θα πρέπει να 'ναι κομμάτι των βραχυπρόθεσμων στόχων μας (οικονομική ενίσχυση για εγγυήσεις, κρησφύγετα, κ.τ.λ.) πλάι στην αφήγησή μας για το τι συμβαίνει και πώς είναι δυνατόν να έρθει η αλλαγή, και με τι θα μοιάζει πιθανώς η αλλαγή αυτή.

“Πιστεύω στην ικανότητα των ανθρώπινων όντων να ζουν δίχως έλεγχο και εκμετάλλευση, αλλά έχουμε μια ολόκληρη κοινωνική τάξη πραγμάτων να καταστρέψουμε κι ολόκληρες ζωές κοινωνικοποίησης να ξηλώσουμε. Οι τρόποι με τους οποίους μαχόμαστε, οι τρόποι με τους οποίους είμαστε μαζί μπορούν να φέρουν εντός τους τον ιδανικό μας κόσμο, για την ώρα όμως αυτό είναι όλο κι όλο που έχουμε. Αρκετό χρόνο ξόδεψα στην αναρχία ως ονειροπόληση· το νόημα φαίνεται να 'ναι να τη δημιουργήσουμε όπου μπορούμε.”

Καμία από αυτές τις μεθόδους στο παρελθόν δεν κατάφερε ούτε γρατσουιά στην πανοπλία του κράτους. Και θα ήταν παράλειψη εκ μέρους μου να μη σχολιάσω την αντίληψη που λέει πως δεν θα έπρεπε να χρησιμοποιούμε επαναστατική βία. Το σκεπτικό πίσω απ' αυτό είναι πως, αν χρησιμοποιήσουμε επαναστατική βία, το κράτος θα πάρει το πάνω χέρι στα μίντια και θα μας απαξιώσει ως τραμπούκους, εγκληματίες και τρομοκράτες. Μαλακίες, το κράτος πάντοτε έχει το πάνω χέρι στα κυρίαρχα μέσα ενημέρωσης. Τα μίντια ελέγχονται από το κράτος μέσω μεγάλων επιχειρήσεων, που τα κάνουνε πλακάκια με το κράτος.

Από τη στιγμή που οι φυλακές αποτελούν τα πλέον συμπυκνωμένα κέντρα εξουσίας, καταναγκασμού και ελέγχου στην κοινωνία, θα έπρεπε ν' αποτελούν την αιχμή της επίθεσης, η κατάργηση των φυλακών θα έπρεπε να βρίσκεται στην πρώτη γραμμή κάθε κινήματος που πολεμά την εξουσία και μάχεται για την ελευθερία, και οι φωνές των κρατουμένων θα 'πρεπε να κατέχουν εξέχουσα θέση μες στο κίνημα απλώς και μόνο λόγω της ιδιαίτερης κατάστασης στην οποία βρίσκονται. Αυτό δεν έχει να κάνει με ρομαντισμό ή τυχοδιωκτισμό, όπως θα ήθελαν να ισχυριστούν μερικοί για να δικαιολογήσουν την απραξία τους. Κανείς, βέβαια, δεν μπορεί να προβλέψει ποια στρατηγική και ποιες τακτικές θα 'ναι επιτυχείς στη διάδοση της εξέγερσης, αλλά δεν μπορώ να σκεφτώ κάτι πιο ξεκάθαρο απ' την επίθεση εκεί που τους πονάει. Έχοντας πει τα παραπάνω, θα 'θελα να παραθέσω «μερικά πράγματα που 'ναι να γίνουν», που καλό είναι σύντροφοι/συντρόφισσες να τα σκεφτούνε σοβαρά.

Μερικά πράγματα που 'ναι να γίνουν:

Ξεκινήστε να στοχεύετε εταιρείες που τα κονομάνε απ' τις φυλακές, μέσω σαμποτάζ, διαδηλώσεων θορύβου σε κεντρικά γραφεία τους και έξω απ' τα σπίτια των διευθυντικών τους στελεχών./ Ξεκινήστε να στοχεύετε υπαλλήλους φυλακών και συμβουλίων αναστολών για τις παρενοχλήσεις που διαπράττουν. Ξεκινήστε να χακάρετε διευθυντήρια του σωφρονιστικού συστήματος, εταιρείες που επενδύουν στις φυλακές κι ηλεκτρονικούς υπολογιστές αξιωματούχων των φυλακών./ Γίνετε συνένοχοι στο έγκλημα της ανατροπής./ Καταστρέψτε περιουσία διευθυντηρίων του σωφρονιστικού συστήματος./ Σαμποτάρετε μηχανήματα σε εργοτάξια κατασκευής φυλακών./ Χρησιμοποιήστε τη φαντασία σας για να βρείτε τρόπους να γαμήσετε το κράτος./ Μελετήστε αγώνες σε άλλες χώρες για να δείτε ποιες από τις τακτικές που χρησιμοποιούν μπορούν να υιοθετηθούν κι εδώ./ Ποστάρτε στο ίντερνετ προσωπικά στοιχεία αξιωματούχων φυλακών/κράτους/εταιρειών./ Κάντε αντίποινα ενάντια σε υπαλλήλους των φυλακών για την κακοποίηση εξεγερμένων./ Προκαλέστε όσο το δυνατόν περισσότερη διατάραξη της τάξης.

//γενάρης 2015.

Δεν έχει γάλα σήμερα, μόνο νερούλη πολέντα, αυγά σε σκόνη, ένα κουταλάκι του γλυκού ζελέ και δυο πατημένα μικρά μπισκότα, συν χυμό πορτοκαλιού σε σκόνη. Λέω από μέσα μου: «Ε γαμώ τη! Βαρέθηκα τα ίδια και τα ίδια σκατά κάθε μέρα». Τρώω αυτά τ' αποπλύματα τα τελευταία 28 χρόνια. Ο κοιτώνας μου είναι δεύτερος στη σειρά για συσσίτιο, έτσι παλουκώνομαι ανάμεσα σ' εκατό και βάλε φυλακισμένους. Κάποιοι κουβεντιάζουνε, άλλοι κοιτάζουν το ταβάνι· είτε έχοντας το νου τους στα πουλιά που ζούνε στο φεγγίτη της κουζίνας, ελπίζοντας να μην πέσουνε κουτσουλιές απάνω τους ή στο φαί τους, είτε τσεκάροντας τα φωτιστικά σώματα που είναι γνωστό πως πέφτουν χωρίς προειδοποίηση απ' την οροφή. Τρώω βιαστικά κι ύστερα περπατάω γρήγορα μέσα απ' την αίθουσα προς τον κοιτώνα μου, μιλώντας με κάμποσους κρατουμένους στο διάβα μου που απλά παραμένουνε στην αίθουσα. Είναι περίπου τεσσερισημίσι το πρωί, και δε γυρνάω στο κρεβάτι, αλλά πάω στην αίθουσα τηλεόρασης κι ακούω ειδήσεις (NPR) στο ραδιόφωνο έως τις έξι η ώρα, όταν αλλάζει η βάρδια.

«Ωρα για καταμέτρηση!» κραυγάζει το νέο χοιρινό που μόλις ξεκίνησε τη βάρδιά του. «Πιάστε την τάβλα σας, ένας σε καθεμιά». Γυρνάω πλάι στον πάγκο μου· άλλα τρία γουρούνια μπαίνουν στον κοιτώνα για να μετρήσουν.

«Σε μονή και ζυγή, όπως είμαστε!» ωρύνονται κρατούμενοι σ' όλο τον κοιτώνα, που κρούουν τον κώδωνα του κινδύνου σε ανυποψίαστους κρατουμένους οι οποίοι μπορεί να μιλάνε σε κινητό που έχουν προμηθευτεί στη ζούλα, να φουμάρουν τσιγαριλίκι, να γαμάνε, κι ούτω καθεξής. Μονή είναι η σειρά με τους μονούς αριθμούς και ζυγή είναι η σειρά με τους ζυγούς αριθμούς. Εγώ είμαι στη μονή σειρά (107). Μόλις βγαίνουν οι φύλακες απ' τον κοιτώνα, ξαναπάω στην αίθουσα της τηλεόρασης και συνεχίζω ν' ακούω NPR. Το δωμάτιο τηλεόρασης σιγά σιγά γεμίζει με κρατουμένους που περιμένουν να τους καλέσουν για μεροκάματο, να πάνε για βάρη και/ή να τους φωνάξουν στο μεγάλο προαύλιο, ή απλά περιμένουν ν' ανοίξουν οι πόρτες ώστε να μπορέσουν να σουλατσάρουν έξω κι από κοιτώνα σε κοιτώνα. Όμως, τέτοιαν ώρα, σπάνια είναι ανοιχτό το μεγάλο προαύλιο, εκτός κι αν είναι μέρες «αδειάσματος». Μερικοί έχουν να πάνε σε διαφορετικά προγράμματα, όπως «διαχείριση άγχους», «αλλαγή εγκληματικού τρόπου σκέψης» κι άλλες συνεδρίες πλύσης εγκεφάλου. Μερικά ραντεβού είναι ιατρικά. Οι περισσότεροι απλά παρακολουθούν τις πρωινές τηλεοπτικές εκπομπές (Good Morning America, The Today Show), κι η πλειονότητα κάθεται γενικώς μπροστά στην τηλεόραση ολημερίς κι ολονυχτίς. Αδιάκοπη, συνεχής, συστηματική πλύση εγκεφάλου. Υπάρχει χρονοδιάγραμμα για την τηλεόραση, ας πούμε υπαγορεύεται ποιο κανάλι θα παίζει σε συγκεκριμένες ώρες μέσα στη μέρα και τη νύχτα. Δεν επιτρέπεται ν' αποφασίσουμε εμείς τι θα θέλαμε να παρακολουθήσουμε.

«Πάτε έξω! Βιομηχανεργάτες, ασκούμενοι με βάρη!» γκαρίζει ο δεσμοφύλακας. Είναι γύρω στις εφτά και τέταρτο προ μεσημβρίας. Αν πρόκειται για μέρα «αδειάσματος» θα δώσει το σχετικό παράγγελμα. «Άδειασμα» είναι όταν ο αρχιφύλακας θέλει να μας γαμήσει υποχρεώνοντας τους πάντες να εκκενώσουμε τους κοιτώνες, δήθεν για τον καθαρισμό τους. Μαλακίες όμως, κι όταν δεν είναι μέρες «αδειάσματος», πάλι καθαρισμένα είναι τα καθιερωμένα. Το μόνο λοιπόν που θέλει είναι να μας γαμήσει τα πρέκια. Τα χοιρινά μάς βάζουν να στεκόμαστε, χωρίς να έχουμε κάπου να καθίσουμε ή να μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε τουαλέτα, χωρίς να μπορούμε να πιούμε νερό από κάποια βρύση σε εργατοώρες, σε υπερβολική ψύχρα ή ζέστη επί τέσσερις ή πέντε ώρες. Αυτή είναι μια περίπτωση πρακτικής κρατικού βασανισμού. Μα έτσι κι αλλιώς εγώ βγαίνω έξω τέτοιαν ώρα, οπότε δεν ανησυχώ τόσο πολύ γι' αυτό το πράγμα.

Απλά νευριάζω επειδή ξέρω ότι (τα χοιρινά) το μόνο που κάνουν είναι να μας πιλατεύουνε. Στην πάροδο των ετών έχω σκληραγωγήσει το σώμα μου ώστε να είναι σε θέση ν' αντέξει το κρύο και τη ζέστη για μεγάλα χρονικά διαστήματα χωρίς δυσφορία.

Να πώς καταλήγω να την περνάω με τζόκινγκ για μπόλικη ώρα. Σε μέρες χωρίς «άδειασμα» μένω έξω ως τις εννιάμιση περίπου, ώπου να ξανάρθει η στιγμή για καταμέτρηση. Μετά πηγαίνω πίσω στον κοιτώνα μου και διαβάζω ή απλά ξεκουράζομαι μέχρι τις έντεκα το πρωί (ώρα του μεσημεριανού γεύματος). Ακολουθείται η ίδια ρουτίνα όπως και με το πρόγευμα. Η μόνη διαφορά είναι στ' αποπλύματα που σερβίρουν. Μπορεί να φάμε μαυρομάτικα και μπομπότα. Πολύ μ' αρέσουνε. Δεν τρώω κρέας, γι' αυτό πρέπει να συμπληρώνω τη διατροφή μου με ό,τι μου κάνει λιγότερο επικίνδυνο. Τελειώνω το φαγητό και βγαίνω έξω, όπου αράζω μ' έναν δυο παιδιάδες. Είναι πήχτρα έξω γιατί όλοι βρίσκονται σε διάλειμμα, και προκειμένου να φτάσεις στην κουζίνα για το συσσίτιο πρέπει να πας απ' έξω κι όχι από την αίθουσα (μην τυχόν διασχίσεις τα όμορφα πλακάκια τους, τα οποία πληρώθηκαν με κεφάλαια της Επιτροπής Πρόνοιας Τροφίμων), η οποία είναι κι η συντομότερη διαδρομή. Σήμερα όμως, με το που στρίβω στη γωνία βγαίνοντας απ' την κουζίνα, βλέπω πως τρέχει λεκτικός τσαμπουκάς ανάμεσα σε δυο τύπους. Ένας απ' αυτούς τραβάει ξαφνικά ένα μαχαίρι απ' τη ζώνη του κι αρχίζει να μαχαιρώνει τον άλλον τυπά. Τους προσπερνώ με βιάση. Γνωρίζω και τους δυο, τον έναν τον ξέρω πραγματικά καλά. Ο τύπος που δε βαστάει μαχαίρι προσπαθεί ν' αντεπιτεθεί, μα σωριάζεται. Ο άλλος τυπάς τον καβαλικεύει και συνεχίζει να τον μαχαιρώνει. Περνάω μέσα απ' το πλήθος που μαζεύτηκε σβέλτα να δει τι παίζει, και πάω στον κοιτώνα μου. Θα είχα προσπαθήσει να παρέμβω, αλλά είχα κι εγώ μαχαίρι απάνω μου, όπως συνηθίζουμε να κουβαλάμε μπόλικοι κρατούμενοι.

Οι σχέσεις που χτίζετε με όσους κι όσες από εμάς είμαστε μέσα, η οικονομική στήριξη, η αγάπη, όπως κι οι επιτρεπτές ενέργειες αλληλεγγύης είναι πάρα πολύ σημαντικές. Αν όμως θέλουμε να προξενήσουμε κάποια ζημιά σε αυτό το κολοσσιαίο σύστημα καταστροφής ανθρώπων, χρειαζόμαστε πιο δυνατά πράγματα.

Εντός των τειχών, οι κρατούμενοι έχουν χρησιμοποιήσει ιστορικά 5 μεθόδους: απεργίες πείνας, απεργίες απ' τα μεροκάματα, εξεγέρσεις, νομικές προσφυγές και καμπάνιες με αποστολή γραμμάτων ή τηλεφωνήματα για να καταδείξουν τις απάνθρωπες συνθήκες υπό τις οποίες υπάρχουν οι έγκλειστοι, όπως η εχθρότητα από πλευράς των γουρουινών, η απομόνωση, η ιατρική παραμέληση, η απουσία προγραμμάτων εκπαίδευσης/επανεκπαίδευσης, οι ανθυγιεινές συνθήκες κ.τ.λ. Κανένας όμως από αυτούς τους αγώνες δεν αφορούσε την κατάργηση των φυλακών, αλλά τη μεταρρύθμισή τους ως θεσμού. Οι περισσότεροι κρατούμενοι πιστεύουν πως οι φυλακές και η αστυνομία είναι αναγκαίες, απλά μ' έναν τρόπο ανθρωπινότερο. Λυπηρό, κι όμως αληθινό.

Εκτός των τειχών, όσοι κι όσες στηρίζουν τους κρατούμενους, ακόμα κι αναρχικοί/-ές, που υποστηρίζουν πως θέλουνε την κατάργηση των φυλακών, χρησιμοποιούν κυρίως 3-4 μεθόδους ακτιβιστικού τύπου σε στήριξη κι αλληλεγγύη προς αγώνες κρατουμένων. Οι μέθοδοι αυτές είναι καμπάνιες τηλεφωνημάτων ή αποστολής γραμμάτων, νομικές κινήσεις, συγκεντρώσεις/πορείες και διεξοδική ενημέρωση του κοινού. Όλες αυτές οι επιτρεπόμενες μέθοδοι δεν προσφέρουν παρά ελάχιστα ώστε να αμφισβητηθεί στ' αλήθεια η νομιμοποίηση των φυλακών, και οπωσδήποτε δεν τις καταργούν. Πρόκειται απλά για μπουρζουάδικες (έννομες/επιτρεπτές) μορφές διαμαρτυρίας που στοχεύουν στην επίκληση της ηθικής συνείδησης των γραφειοκρατών ώστε να μεταχειρίζονται τους φυλακισμένους με πιο ανθρωπινό τρόπο, πράγμα που απλά νομιμοποιεί το πρεστίτζ του κράτους.

Φυσικά, κανείς μας δεν θέλει να βλέπει φυλακισμένους (ανθρώπους εν προκειμένω) να υφίστανται κακομεταχείριση και κακοποίηση. Η κριτική μου έγκειται στο γεγονός ότι καμιά από αυτές τις μεθόδους δεν θα επιφέρει από μόνη της την καταστροφή της φυλακής/κράτους. Και, πέραν αυτού, οι εκτός των τειχών εμπλέκονται σε έννομες μορφές αγώνα, ενόσω οι εξεγερμένοι έγκλειστοι εμπλέκονται σε έκνομες μορφές αγώνα. Η εναντίωση μες στη φυλακή είναι παράνομη, κι είναι οι φυλακισμένοι που υπόκεινται στη βαναυσότητα, στους τραμπουκισμούς και στ' αντίποινα του κράτους. Όλα αυτά τα χρόνια είχαμε κάμποσες αιματηρές εξεγέρσεις, θανατηφόρες και πολύ ζόρικες απεργίες πείνας/εργασίας, χρονοβόρες νομικές αγωγές κ.τ.λ., κι όμως υπάρχουν περισσότερες φυλακές, περισσότεροι έγκλειστοι και περισσότερη κακοποίηση.

Επίσης, στο Φέργκιουσον, το Έθνος του Ισλάμ και το Νέο Κόμμα Μαύρων Πανθήρων ζήτησαν από τις γυναίκες να πάνε σπίτια τους. Πρόκειται για μια απόπειρα να διαγράψουν τις μαύρες γυναίκες από την ιστορία του μαχητικού αγώνα, συνδέοντας τη μαχητικότητα με τους μαύρους άνδρες, διαιωνίζοντας έτσι στην ουσία την πατριαρχική αντίληψη για τις γυναίκες ως ανυπεράσπιστες τροφούς και αμέτοχες στις κοινότητές τους, αρνούμενοι τη μαύρη γυναικεία επιρροή. Θα πρέπει να 'ναι προφανές σε οποιοδήποτε σκεπτόμενο άτομο ότι αυτοί οι άνθρωποι είναι όργανα του κράτους.

Αυτή η προσπάθεια αφομοίωσης και εγκόλπωσης δε μένει μονάχα στα εκτός των τειχών. Το ίδιο συμβαίνει μες στις φυλακές. Κάθε φορά που υπάρχει αντίσταση σε συλλογικό επίπεδο, εμφανίζονται από το πουθενά εκείνοι που ασκούν αφομοιωτικές πρακτικές και λειτουργούν ως απολογητές, επιχειρώντας να καπελώσουν ή να φιμώσουν όσους εξεγείρονται. Κι είναι πάντοτε εκείνοι που κατέχουν κάποιο ποσοστό κύρους στη φυλακή και διατηρούν φιλικές σχέσεις με σωφρονιστικούς υπαλλήλους, είτε πρόκειται για αρχηγούς θρησκευτικών ομάδων είτε για εμπόρους ναρκωτικών, ή μέλη συμμοριών. Μ' αυτούς θα πρέπει να συγκρουστούμε κι εμείς, εντός των τειχών.

Το θέμα είναι ότι χρειάζεται να βρούμε μεθόδους ώστε να βγάλουμε απ' τη μέση αυτούς τους μεσάζοντες του κράτους. Αυτοί είναι που στήνουν τα κύρια αναχώματα ενάντια στο μετασηματισμό μιας αναταραχής σε εξέγερση και επανάσταση. Το μόνο που ξέρω είναι ότι, για να καταστρέψουμε αυτόν τον πολιτισμό, χρειάζεται ν' αντιμετωπίσουμε τις προκλήσεις αυτές με τόλμη. Πρέπει επίσης να θυμόμαστε ότι αυτές οι γκρούπες είναι ομοφοβικές, συντηρητικές και συναπαρτίζονται από αμετανόητους καπιταλιστές. Δεν υπάρχει άλλος τρόπος να το δει κανείς: είναι ο εχθρός. Είναι κρατιστές.

//δεκέμβρης 2014.

/μερικά πράγματα που 'ναι να γίνουν.

Περισσότερα του ενός συντρόφια με ρώταγαν πρόσφατα πώς θα μπορούσαν να δείξουν την αλληλεγγύη τους στους εξεγερμένους που βρίσκονται πίσω απ' τα τείχη των φυλακών. Μου δόθηκε η εντύπωση πως είναι κάπως απογοητευμένοι και ότι το έργο που καταβάλλουν τους φαίνεται μη παραγωγικό και τους αφήνει προσωπικά ανικανοποίητους. Πιστέψτε με, τόσο εγώ όσο κι άλλοι εξεγερμένοι έγκλειστοι νιώθουμε τις ίδιες ματαιώσεις επειδή οι προσπάθειες και το έργο μας δεν έχουν τον επιθυμητό αντίκτυπο που θα μας άρεσε να έχουν.

Για να 'μαι ειλικρινής, όμως –και θέλω να το γνωρίζετε όλα τα συντρόφια που βρίσκεστε έξω–, η επιμόρφωση που κάνετε στις φυλακές στέλνοντας περιοδικά και βιβλία είναι καταπληκτική.

Οι δεσμοφύλακες έχουν πάρει γραμμή το μαχαίρωμα, και δυο απ' αυτούς με προσπερνάνε τρέχοντας στο σημείο, ενώ άλλοι σκούζουν «Κλείδωμα!». Αυτή είναι η πραγματικότητα με την οποία έχω να παλέψω, κυριολεκτικά, μέρα μπαίνει μέρα βγαίνει. Μερικοί από μας είμαστε τόσο κατεστραμμένοι απ' αυτόν τον πολιτισμό, που 'χουμε μετατραπεί σε κινούμενες ωρολογιακές βόμβες. Περπατάμε τριγύρω με κάθε είδους καταπνιγμένου εκνευρισμού, θυμού, κι άλλα θέματα. Δεν έχω ανοσία σ' αυτά τα συναισθήματα, αλλά έχω μάθει πώς να ανακατευθύνω τις απογοητεύσεις και την οργή μου σε ξεσηκωμό ενάντια στον πραγματικό εχθρό. Τέλος πάντων, όταν γυρνάω στον κοιτώνα, που έχει κλειδωθεί, πάνω κουβέντα μ' έναν τυπά που ονομάζεται Ραλφ, ο οποίος επιμένει να συζητά για θρησκεία μαζί μου. Δεν μπορεί να πιστέψει ότι δεν πιστεύω στον Θεό. Του λέω πως, αν υπάρχει ο θεός του, τότε είναι τύραννος, κι ότι δε θέλω να 'χω καμιά σχέση μαζί του (με τον Θεό). Και γιατί ντε και καλά να είναι αρσενικό; Τώρα θέλει να στήσει καυγά. Μα ο θεός του είναι ελεήμων, επεικής κι αγαπησιάρης.

(Συνεχίζεται άλλη ώρα...)

//αύγουστος 2014.

/ο πόλεμος συνεχίζεται! γαμήστε το κράτος! αναρχία τώρα!

Στις 27 Αυγούστου 2014 πιάστηκα στα χέρια με άλλον κρατούμενο, και με έχωσαν στην απομόνωση όπου πιθανόν να παραμείνω για ένα χρόνο. Το θέμα με την απομόνωση είναι πως έχει σχεδιαστεί για να προκαλεί πόνο κι οδύνη, αλλά μπορεί επίσης να μετατραπεί σε ένα σχολείο και τόπο αντίστασης. Όλοι θέλουν να έχουνε κάτι να διαβάζουνε για να απασχολούν το μυαλό τους και να μη βαριούνται, γι' αυτό είναι η κατάλληλη στιγμή να αποσταλεί έντυπο υλικό γνωρίζοντας πως θα διαβαστεί. Στο γενικό πληθυσμό της φυλακής, οι κρατούμενοι κολλάνε ο καθένας με τα δικά του, είτε πρόκειται για σπορ, ντρόγκες, παρτούζες, τηλεόραση κ.λπ., κι έτσι δεν έχουν καθόλου χρόνο ή όρεξη να διαβάσουν κάτι που αμφισβητεί τη νόρμα.

Τέλος πάντων, όσο είμαι στην απομόνωση χρειάζομαι τη στήριξη όλων σας. Χρειάζομαι απ' όλους κι όλες σας να σιγουρέψετε πως δεν θα μείνω αδρανής (πλήξω), στέλνοντάς μου ριζοσπαστικές εφημερίδες, ενημερωτικά δελτία, περιοδικά, επιστολές και γραμματόσημα. (Παράκληση να μη στείλετε βιβλία, μιας και στην απομόνωση της φυλακής Χόλμαν επιτρέπονται μονάχα βιβλία θρησκευτικού περιεχομένου. Περιοδικά, ενημερωτικά δελτία, εφημερίδες και μπροσούρες είναι κομπλέ.)

//σεπτέμβρης 2014.

/να ανεβάσουμε τον πήχη.

Θα μπορούσε να ισχυριστεί κανείς πως, αν σοβαρολογούμε σχετικά με την καταστροφή της καταπίεσης στις ποικίλες μορφές της, οι φυλακές είναι το σημείο απ' όπου πρέπει να ξεκινήσουμε, ειδικά από τη στιγμή που οι διάφορες μορφές καταπίεσης απαντώνται συμπυκνωμένες στη φυλακή περισσότερο απ' οπουδήποτε άλλου στην κοινωνία και οι κρατούμενοι είναι οι πλέον ευάλωτοι στόχοι αυτών των μορφών καταπίεσης. Πολλοί άνθρωποι επιχειρούν να διαχωρίσουν τους αγώνες στη φυλακή από τον συνολικό αγώνα για τη λευτεριά, και τους αποκαλούν «Το κίνημα των φυλακών». Το λάθος αυτό το έχω διαπράξει κι εγώ κατά καιρούς, αλλά η αλήθεια είναι πως δεν μπορούμε να κάνουμε αυτήν τη διάζευξη από τον συνολικότερο αγώνα.

Ως αναρχικοί/-ές εφορμούμε εναντίον όλων των μορφών καταπίεσης ταυτόχρονα. Προσπαθούμε να κατανοήσουμε το σύμπλεγμα των πολλών μορφών καταπίεσης ώστε να μπορέσουμε να τις υπερκεράσουμε, όπως και να βρούμε έναν τρόπο να κάνουμε πράξη την ελευθερία ΤΩΡΑ, αντί να την παραπέμπουμε σε κάποιο μακρινό μέλλον.

Η φυλακή έχει καταπεί εκατομμύρια ανθρώπων. Αυτοί που στάθηκαν τυχεροί να επιβιώσουν των φυλακών έχουν προβλήματα στέγασης, δουλειάς και μόρφωσης, ανάμεσα σε πολλά άλλα προβλήματα που απορρέουν απ' την αιχμαλωσία τους από το κράτος. Άπαξ και το κράτος χωνέψει κάποιον μέσα στις φυλακές του, αυτός θα μπαίνει πάντοτε όλο και περισσότερο στο στόχαστρο διακρίσεων και περαιτέρω καταπίεσης από την κοινωνία. Οι φυλακές πρέπει να καταργηθούν, και ο μόνος τρόπος για να τελειώνουμε με αυτές είναι να καταστρέψουμε το κράτος. Το μόνο απότοκο των «Κινημάτων των φυλακών» είναι οι μεταρρυθμίσεις. Πρέπει να ανεβάσουμε τον πήχη. Να κάνουμε τούτο το μπουρδέλο ακυβέρνητο.

“Μας λένε εγκληματίες και πράγματι είμαστε εγκληματίες όταν ενεργούμε εκτός των νόμων που φτιάχνει το κράτος. Είμαστε ελεύθεροι μονάχα όταν ενεργούμε εκτός των νόμων που φτιάχνει το κράτος.”

//δεκέμβρης 2014.

/από μακριά.

Οι πρόσφατες ταραχές στο Φέργκιουσον του Μιζούρι μετά τη δολοφονία ενός 18χρονου μαύρου εφήβου, του Μάικ Μπράουν, από έναν λευκό μπάτσο και ο απόηχός τους φέρνουν στο νου μian άλλη αναταραχή. Τον Απρίλη του 2001 στο Σινσινάτι του Οχάιο ξέσπασαν ταραχές ύστερα από παρόμοια δολοφονία ενός 19χρονου μαύρου εφήβου, του Τίμοθου Τόμας, από έναν λευκό μπάτσο.

Από μακριά (απ' τη φυλακή), παρατηρώ ότι η τροχιά των εντάσεων στο Φέργκιουσον στροβιλίζεται προς την αφομοίωση κι εγκόλπωση. Πρόκειται για τον γνωστό παλιό ελιγμό με τους ίδιους παράγοντες που βλέπουμε κάθε φορά. Εν προκειμένω αναφέρομαι στις ενέργειες των λεγόμενων μαύρων ηγετών και μαύρων οργανώσεων, και συγκεκριμένα στο Έθνος του Ισλάμ (NOI) και στο Νέο Κόμμα Μαύρων Πανθήρων (NBPP).

Αυτές οι οργανώσεις κι οι αποκαλούμενοι μαύροι ηγέτες επιχειρούν να συντηρήσουν το κατεστημένο ώστε να συνεχίσουν να επωφελούνται οικονομικά απ' τη δυστυχία των αποκλεισμένων, κερδίζοντας παράλληλα αποδοχή στις τάξεις του κράτους, και να λογίζονται σαν τους τύπους στους οποίους μπορεί κανείς να στραφεί άμα συμβεί οποιαδήποτε διατάραξη στη μαύρη κοινότητα. Θα πρέπει ν' αμφισβητηθούν. Η δουλειά τους με το κράτος με σκοπό να καταπνίξουν και να ελέγξουν την οργή των αποκλεισμένων, και να προστατέψουν περιουσίες, τους τοποθετεί στο στρατόπεδο των εκμεταλλευτών και των καταπιεστών (στην πλευρά του κράτους), και κανένα πάρε-δώσε δεν είναι δυνατό να γίνεται μαζί τους.

Όποιος βάζει τον εαυτό του μεταξύ των μπάτσων και των εξεγερμένων είναι συνεργός του κράτους.

Στο Σινσινάτι, στην κηδεία του Τίμοθου Τόμας, οι μαύροι επίσημοι μίλησαν για «αποκατάσταση της πολιτικής ειρήνης». Ο αιδεσιμότατος Ντέιμον Λυντς ο τρίτος, μέλος του τοπικού παραρτήματος του Μαύρου Ενωμένου Μετώπου (BUF), ζήτησε να απολυθούν αρκετοί αξιωματούχοι της πόλης, προσθέτοντας ότι «υπάρχει αρκετή βία στην πόλη μας αυτήν τη στιγμή, δεν χρειάζεται αποπάνω να προσθέσουμε κι άλλη». Ο Κουέιζι Μφούμε της Εθνικής Ένωσης για την Πρόοδο των Έγχρωμων Ατόμων (NAACP) ζήτησε αλλαγή στη δομή εξουσίας της πόλης, αλλά προέτρεψε τους νέους να «παραμείνουν ήρεμοι». Ο Τζαλίλ Μαχάμαντ του Έθνους του Ισλάμ είπε: «Μη θυμώνετε και κάνετε μπάχαλο την ίδια σας τη γειτονιά. Θυμώστε και εγγραφείτε στους εκλογικούς καταλόγους». Τι ελεεινό. Λες κι αν η μαύρη νεολαία πήγαινε να ψηφίσει, άλλαζε μερικά πρόσωπα στο δημοτικό συμβούλιο, απέλυε έναν μπάτσο δολοφόνο και παρέμενε ήρεμη θ' άλλαζε κάτι. «Μόνο τέσσερα πράγματα τους καίνε: φήμη, εξουσία, πολιτική και χρήμα», δήλωσε ένας μαύρος νεολαίος στο Σινσινάτι. Τα ίδια αισθήματα εκφράστηκαν και στο Φέργκιουσον. Αυτές οι νεο-αποικιακές μαριονέτες έχουν προσπαθήσει να ανασυστήσουν την αφήγηση ονοματίζοντας όσους κι όσες εξεγείρονται ως αυτουργούς της βίας, όταν στην πραγματικότητα το κράτος κατέχει το (έννομο) μονοπώλιο της βίας. Το κράτος (οι μπάτσοι) είναι που εκτελεί μαύρο κοσμάκη συστηματικά.